

L.dz. OE-I-099/74

T a j n e

WYBRANE ZAGADNIENIA

DYWERSJI IDEOLOGICZNO -POLITYCZNEJ PRZECIWKO PRL

/Referat na sympozjum Służb
Bezpieczeństwa Krajów Socja-
listycznych - Kuba, marzec 74r./

WYBRANE PROBLEMY

DYWERSJI IDEOLOGICZNO-POLITYCZNEJ PRZECIWKO PRL

1. Leninowska zasada pokojowego współistnienia państw o różnych systemach polityczno-społecznych i ekonomicznych, przyjęta na Międzynarodowej Naradzie Partii Komunistycznych i Robotniczych w 1968 roku w Moskwie jako obowiązująca norma postępowania państw socjalistycznych i międzynarodowego ruchu robotniczego, jest konsekwentnie wcielana w życie przez obóz socjalistyczny.
 - 1.1. Sukcesy ekonomiczne i ofensywa polityczno-dyplomatyczna Związku Radzieckiego i innych państw socjalistycznych zmusiły główne mocarstwo świata kapitalistycznego, Stany Zjednoczone, do akceptowania zasady pokojowego współistnienia co znalazło swój zewnętrzny wyraz w podpisanych przez R. Nixona dokumentach w czasie jego wizyty w 1972 roku w Moskwie.
 - 1.2. W powstałej sytuacji międzynarodowej konfrontacja między oboma systemami przesunęła się na płaszczyznę ideologiczną.
 - 1.3. Kraje obozu socjalistycznego oraz partie komunistyczne uzbrojone w oręż ideologii marksistowsko-leninowskiej, śmiało i odważnie podejmują tę konfrontację. Natomiast świat kapitalistyczny, nieposiadający żadnej alternatywy ideologicznej, podejmuje gorączkowe próby jej tworzenia w postaci współczesnego antykomunizmu.
 - 1.4. Antykomunizm współczesny, będący celową działalnością polityczną państw kapitalistycznych, formułuje również praktyczne zasady szerzenia propagandy imperialistycznej wśród szerokich mas ludowych oraz

prowadzenia - przy zastosowaniu różnorodnych form i metod - szerokiego, totalnego oddziaływania antykomunistycznego na społeczeństwa ZSRR i innych krajów socjalistycznych.

- 1.5. Stąd też czołowe państwa kapitalistyczne w konfrontacji ideologicznej z naszym obozem posługują się wojną psychologiczną, dywersją ideologiczno-polityczną i wywiadem.
- 2.0. Polska Rzeczpospolita Ludowa, od momentu swego powstania, narażona była na dwa rodzaje zagrożeń: zewnętrzne i wewnętrzne.
- 2.1. Pierwszy okres ludowej państwowości trwający do końca lat 40-tych, charakteryzował się dominującym występowaniem zagrożeń wewnętrznych, wyrażających się przede wszystkim w zbrojnym oporze sił reakcji, wspieranych intensywnie przez służby specjalne Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii oraz istniejący, silny jeszcze w tym okresie, emigracyjny ośrodek reakcji polskiej, mający poparcie kół rządowych tych krajów.
- 2.2. Okres następny, w wyniku socjalistycznych przemian w strukturze społeczno-politycznej i ekonomicznej naszego kraju, to okres stopniowego narastania zagrożenia zewnętrznego w postaci nasilającej się penetracji wywiadowczej państw kapitalistycznych /głównie USA, W. Brytanii, NRF/ oraz powstawania szeregu antypolskich ośrodków, które włączone w system wojny psychologicznej przeciwko obozowi socjalistycznemu, prowadzą działalności o charakterze dywersji ideologiczno-politycznej i antykomunistyczną działalność propagandową za pośrednictwem rozgłośni radiowych i różnego typu publikacji.
- 2.3. Pomiędzy oboma typami zagrożeń istnieje ściśle sprzężenie zwrotne wyrażające się w inspirowaniu określonych osób i grup do antysocjalistycznej działalności, moralnym a niekiedy i finansowym ich wspieraniu, podsumowaniu programów działania i haseł, mających spowodować rozrost i

ułatwić skupianie się w praktycznej działalności różnych grup antysocjalistycznych orientujących się na ośrodki dywersji ideologicznej.

- 3.0. Wrogie socjalizmowi siły zewnętrzne i wewnętrzne dążą do zakłócania, konsekwentnie realizowanego przez społeczeństwo naszego kraju, programu społeczno-ekonomicznego rozwoju kraju, uchwalonego przez VI Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Stąd też notujemy rosnący, wielopłaszczyznowy nacisk zewnętrznych ośrodków dywersji ideologiczno-politycznej na PRL.
- 3.1. Działalność tych ośrodków ma na celu przede wszystkim aktywizację wrogich grup w kraju, wywoływanie napięć w społeczeństwie oraz poszukiwanie nowych sojuszników i punktów oparcia. Dywersyjne ataki kierowane są - podobnie jak w stosunku do innych krajów socjalistycznych - głównie przeciwko Partii i jej kierowniczej roli w państwie i społeczeństwie w celu wytworzenia linii podziału między kierownictwem partyjnym i państwowym a społeczeństwem oraz służyć mają jako nacisk psychologiczny w kierunku wywołania niewiary w możliwość zrealizowania programu społeczno-ekonomicznego rozwoju kraju.
- 3.2. Towarzyszą temu również próby upowszechnienia antykomunistycznej koncepcji tzw. dezideologizacji świadomości społecznej jako rzekomo nieuchronnego następstwa rewolucji naukowo-technicznej i głoszenie tezy, że walkę ideologiczną prowadzą tylko społeczeństwa charakteryzujące się zacofaniem gospodarczym.
- 3.3. Nacisk ideowo-propagandowy kierowany jest przede wszystkim z jednej strony - na środowiska, w których zachowały się jeszcze wpływy przeżytków drobnomieszczańskiej świadomości społecznej i gdzie występują tendencje nacjonalistyczne oraz aprobatą dla kapitalistycznych form i modelu życia, z drugiej - na środowiska pracowników środków

masowego przekazu, środowiska intelektualne, twórcze, naukowe i młodzieży studenckiej, do których występuje się pod "lewicowymi" szyldami i hasłami "naprawy socjalizmu".

4.01. W środowiskach prawicy społecznej charakterystyczną tendencją aktywności politycznej są, podejmowane od początku lat 60-tych próby wpływania na świadomość społeczną, poprzez publicystykę naukową i popularną mające na celu rehabilitację wstecznych nurtów ideologicznych i koncepcji ustrojowych polskiej burżuazji oraz ich popularyzację w społeczeństwie, zwłaszcza wśród młodego pokolenia. Akcja ta jest prowadzona w ścisłym współdziałaniu z ośrodkami reakcyjnej emigracji polskiej.

4.02. Jednocześnie zacieśniają się związki prawicy społecznej i reakcyjnej części kleru rzymsko-katolickiego. Znajduje to swój wyraz w uczestniczeniu księży i obiektów sakralnych w imprezach i uroczystościach mających na celu kultywowanie tradycji politycznych i militarnych prawicowego podziemia okupacyjnego, próbach wspólnego oddziaływania na młodzież i urabianie jej w duchu ideologicznym kościoła i politycznych koncepcji burżuazyjnych oraz wytwarzania atmosfery opozycyjności wobec ustroju socjalistycznego.

4.0.2. Zachodnie centrale dyspozycyjne, poszukując nowych możliwości organizowania działalności dywersyjnej przeciwko Polsce, usiłują wywołać wrażenie, że ośrodki dywersji realizują program rzekomo niezależnej polskiej emigracji politycznej. -- W realizacji tych zamierzeń ważną -- rolę przeznaczają ugrupowaniom tzw. obozu londyńskiego, a zwłaszcza grupom b. wojskowych, ich organizacjom politycznym i kombatanckim, wychodząc z założenia, iż ta część emigracji, dysponując tradycjami walk o niepodległość oraz licznymi więzami - koleżeńskimi

i rodzinnymi - z krajem najlepiej nadaje się do wykorzystania w celu infiltracji PRL.

4.1.0. W latach 1964-1966 ośrodki dywersji polityczno-ideologicznej szczególnie wzmogły oddziaływanie na środowiska inteligencji twórczej. W marcu 1964 r. grupa osób o poglądach liberalno-burżuazyjnych i syjonistycznych ze Związku Literatów Polskich i spośród pracowników nauki opracowała tzw. "list - 34," w którym akcentowano, że działalność cenzury zagraża jakoby rozwojowi kultury narodowej. List adresowany do ówczesnego premiera PRL został przez jednego z sygnatariuszy przekazany do wykorzystania przez ośrodki dywersji.

Wokół listu RWE, "Kultura" paryska i inne ośrodki dywersyjne rozpętały szeroką kampanię propagandową, w której sugerowano rzekome istnienie silnej opozycji w polskich środowiskach twórczych przeciwko polityce kulturalnej władz PRL.

4.1.1. W tym okresie notowaliśmy znaczny wzrost faktów i prób przekazywania w sposób konspiracyjny opracowań paszkwilanckich dotyczących sytuacji polityczno-społecznej w kraju w celu propagandowego ich wykorzystania przez ośrodki dywersyjne. Kilku autorów opracowań paszkwilanckich zostało skazanych prawomocnymi wyrokami sądów PRL.

4.1.2. Niezależnie od tego miały miejsce przyjazdy do Polski - pod różnymi pretekstami - osób wysyłanych przez ośrodki dywersyjne, w tym również trockistowskie z zadaniem dotarcia i nawiązania kontaktów z określonymi grupami. Między innymi odnotowano kilkakrotne przyjazdy znanego amerykańskiego teoretyka antykomunizmu prof. Zbigniewa Brzezińskiego, który przeprowadzał sondaże opinii w środowiskach intelektualnych Warszawy w celu rozpoznania postaw osób, posiadających autorytet w tych środowiskach. Ujawniono, że sondaże te miały służyć wypracowaniu teoretycznych podstaw kierunków dywersyjnego oddziaływania propagandowego na Polskę.

- 4.1.3. W wyniku wzrostu bezpośrednich kontaktów przedstawicieli ośrodków dywersyjnych z osobami o postawach antysocjalistycznych oraz zewnętrznego nacisku polityczno-propagandowego grupa pracowników nauki, doktorantów i studentów Uniwersytetu Warszawskiego opracowała w sposób konspiracyjny program wzywający do obalenia istniejącego w naszym kraju porządku społeczno-politycznego. Grupa ta odegrała istotną rolę w wywołaniu wystąpień studenckich w marcu 1968 roku. Główni przewodnicy grupy zostali skazani prawomocnymi wyrokami sądów PRL.
- 4.1.4. W toku wystąpień studenckich w marcu 1968 roku ujawniła się działalność szeregu osób o postawach syjonistycznych, które uprzednio zdecydowanie poparły agresję Izraela na kraje arabskie i próbowały realizować w praktyce syjonistyczną teorię o podwójnej lojalności, co spowodowało, że popadły one w konflikt z pryncypialną postawą PRL i innych państw socjalistycznych.
- 4.2.0. Polityczne zdemaskowanie osób o postawach syjonistycznych spowodowało ich emigrację z Polski w latach 1967-1969.
- 4.2.1. Potwierdzeniem ich antykomunistycznych postaw był fakt włączenia się przez nich w działalność organizacji syjonistycznych i ośrodków dywersji ideologiczno-politycznej. Z ich inspiracji ruch syjonistyczny prowadził w latach 1968-1970 gwałtowną dyfamacyjną kampanię antypolską.
- 4.2.2. Ruch syjonistyczny, głoszący teorię o jednym narodzie żydowskim bez względu na miejsce osiedlenia i teorię o podwójnej lojalności, spełnia szczególną rolę we froncie antykomunistycznym przeciwko krajom socjalistycznym.
- 4.2.3. Stąd też, zgodnie z zaleceniami ostatniego 28. Kongresu Światowej Organizacji Syjonistycznej, ruch syjonistyczny wywiera nacisk na

diasporę w kierunku skłaniania jej do pełnej indentyfikacji z państwem Izrael oraz podejmowania działań na rzecz tego państwa. Natomiast w odniesieniu do Żydów zamieszkałych w Polsce organizuje pomoc finansową żądając od nich zachowania odrębności narodowej.

4.2.4. Ruch syjonistyczny w swojej propagandowej działalności, adresowanej do odbiorców w Polsce i innych krajach socjalistycznych, stawia sobie za cel pozyskiwanie Żydów w tych krajach do prowadzonych systematycznie kampanii antyradzieckich i antykomunistycznych.

4.2.5. Wszystkie te kierunki działania podporządkowane są dwum celom:

1/ udzielaniu wszechstronnej pomocy państwu Izrael przez wszystkich Żydów bez względu na ich miejsce zamieszkania, posiadane obywatelstwo i deklarowaną przynależność narodową, 2/ penetrowaniu krajów socjalistycznych i przenoszeniu obcych ideologii i wzorów postępowania. Wyrazem tego jest również mający się odbyć w dniach 23 kwietnia - 6 maja br. Światowy Kongres Żydów w Hadze.

4.3.0. Specyficzną rolę wobec naszego kraju spełniają emigracyjne ośrodki nacjonalistów ukraińskich, dążące do wykorzystywania niektórych grup obywateli polskich pochodzenia ukraińskiego do wrogiej działalności przeciwko ZSRR. Rozbicie w latach 1945-1947 faszystowskiego podziemia nacjonalistów ukraińskich zlikwidowało jednak bazę społeczną dla wrogiej działalności, a pojedyncze osoby usiłujące prowadzić taką działalność są kontrolowane operacyjnie. Jednocześnie stwarza to możliwości operacyjne do prowadzenia w ścisłym współdziałaniu z towarzyszami z KGB odpowiednich gier i kombinacji operacyjnych, wobec ośrodków nacjonalistów ukraińskich na Zachodzie.

4.4.0. Ośrodki dywersji ideologiczno-politycznej nie ograniczają się jedynie do funkcji propagatorów wrogich idei i tendencji opozycyjnych, lecz podejmują również wysiłki na rzecz aktywizacji i integracji grup

antysocjalistycznych w kraju oraz próby tworzenia programów opozycyjnego działania. W stosunku do Polski rolę taką usiłuje pełnić od lat ośrodek "Kultury" paryskiej, który w ramach amerykańskiego systemu wojny psychologicznej spełnia wyspecjalizowaną funkcję oddziaływania na elitę intelektualną.

4.4.1. "Kultura" paryska jawnie lansuje program opozycyjnego działania.

Istota tego programu polega na propagowaniu rozwijania wielu tendencji antysocjalistycznych i zawarcia między nimi sojuszu taktycznego o wzajemnym współdziałaniu. Główną rolę w procesie integracji opozycji antysocjalistycznej w Polsce program ten przeznaczają kościołowi rzymskokatolickiemu, bowiem przez ośrodki dywersji uznany został jako jedyna zorganizowana opozycyjna siła ideologiczna. Niezależnie od tego program ten sugeruje podjęcie wspólnych działań z grupami antysocjalistycznymi z innych krajów naszego obozu oraz postuluje konieczność wypracowania form i haseł, umożliwiających dotarcie do środowisk klasy robotniczej i wciąganie ich do działalności opozycyjnej.

4.4.2. -- Ważną rolę w systemie dywersyjnego oddziaływania na społeczeństwa krajów socjalistycznych odgrywają dywersyjne rozgłoszenia propagandowe. W stosunku do Polski rolę taką spełnia zwłaszcza sekcja polska radia "Wolna Europa". Podejmowane na przestrzeni ostatnich kilku lat wielowariantowe działania operacyjne / m.in. wprowadzenie do rozgłoszenia pracownika SB kpt. A. Czechowicza / spowodowały znaczne ograniczenie w dopływie informacji z kraju.

4.4.3. -- Jednocześnie od połowy 1973 roku obserwuje się zmianę profilu propagandy RWE co jest spowodowane ogólną tendencją odprężeniową. Z tych względów RWE - zgodnie z zaleceniami ośrodków dyspozycyjnych - zmniejszyła do minimum język zimnowojenny i ataki na kierownictwo naszej partii oraz w większym stopniu wykorzystuje prasę zachodnią, starając się stwarzać złudzenie obiektywnego podania informacji. Tendencja ta podyktowana jest chęcią udowodnienia, iż RWE jest jedynie jedną z wielu rozgłoszeń informacyjnych, mieszczących się w normach prawa międzynarodowego.

4.5.0. -- Ośrodki dywersji ideologiczno-politycznej szczególną uwagę przywiązują do oddziaływania na środowiska młodzieżowe, zwłaszcza młodzieży akademickiej, wychodząc z założenia, iż ich niepełna dojrzałość intelektualna i polityczna jest czynnikiem ułatwiającym ich antykomunistyczną indoktrynację. Działania w tym kierunku podejmowane są nie tylko przez ośrodki dywersyjne ale również w różnych formach przez przedstawicieli państw kapitalistycznych akredytowanych w naszym kraju.

4.5.1. -- Notujemy również powstawanie nowych ośrodków, których głównym celem dywersyjnego działania są środowiska młodzieży polskiej. Wymienić dla przykładu można dwa takie ośrodki. Jeden - pod nazwą Komitet Koordynacyjny Studentów Europy Wschodniej, z sekcjami polską, czechosłowacką, jugosłowiańską, radziecką, węgierską, NRD-owską, rumuńską, bułgarską i albańską - jest typowym ośrodkiem trockistowskim, działającym pod auspicjami tzw. IV Międzynarodówki. Głównym hasłem, pod którym usiłuje rozwijać swoją działalność jest twierdzenie o konieczności utworzenia - w ścisłym sojuszu z klasą robotniczą - "niezależnego ruchu młodzieżowego w ogóle a studenckiego w szczególności dla zbudowania w każdym kraju Europy Wschodniej rewolucyjnej partii proletariatu, będącej składnikiem i etapem odbudowy IV Międzynarodówki"

4.5.2. Drugim takim ośrodkiem jest wychodzący od ubiegłego roku kwartalnik "Aneks", wydawany przez Polskie Koło Naukowe przy Uniwersytecie w Uppsali /Szwecja/. W skład redakcji wchodzi osoby z emigracji żydowskiej z Polski z lat 1967-1969, które zamieszkując w Polsce prowadziły otwartą działalność antysocjalistyczną na płaszczyźnie syjonistycznej. Ośrodek ten, lansujący stawkę na rewizjonizm korzysta w szerokim zakresie z publikacji znanych antykomunistów zachodnich oraz dysydentów z ruchu komunistycznego z krajów obozu socjalistycznego.

4.6.0. Istotnym problemem staje się propaganda maoistowska prowadzona przez tzw. ośrodek tirański, reprezentowany przez K. Mijala. Działalność tego ośrodka wspierana jest przez ambasadę LRA w Warszawie.

4.6.1. Działalność ta, nie mająca żadnego zaplecza społecznego w naszym kraju, polega przede wszystkim na próbach propagowania założeń ideologicznych maoizmu oraz linii politycznej obecnych kierownictw KP Chin i Albańskiej Partii Pracy. Przejawia się ona głównie w nasyłaniu do Polski literatury propagandowej z terenu krajów socjalistycznych i kapitalistycznych, kolportażu podobnej literatury przez przedstawicieli dyplomatycznych Albanii akredytowanych w naszym kraju oraz podtrzymywaniu - za pośrednictwem pomocy materialnej - wąskiej grupy osób o poglądach maoistowskich, która usiłuje występować pod nazwą "Komunistyczna Partia Polski". Grupa ta znajduje się pod kontrolą operacyjną i próby jej działalności są skutecznie przez nas paraliżowane.

5.0. Cechami charakterystycznymi grup opozycyjnych w kraju, niezależnie od reprezentowanych przez siebie tendencji politycznych, są: orientowanie się na ośrodki dywersji ideologiczno-politycznej oraz wiązanie się z klerem rzymsko-katolickim i świeckimi organizacjami katolickimi.

5.1. Kościół katolicki, na czele którego stoi reakcyjna hierarchia, jest główną siłą opozycji ideologicznej w Polsce, a jego niektóre działania w sposób obiektywny bądź subiektywny synchronizują się z prowadzoną na nasz kraj dywersją ideologiczno-polityczną.

5.2. Kierownictwo kościoła podnosi wiele tych samych problemów co ośrodki dywersji stając się tym samym nośnikiem wrogich treści

na terenie kraju. Dotyczy to zwłaszcza atakowania i krytykowania niektórych dziedzin życia społeczno-politycznego, wpływania - przy stosowaniu różnych form działania - na próby kształtowania nastrojów antysocjalistycznych w niektórych grupach społecznych oraz wysuwania żądań sprzecznych z interesem socjalistycznego państwa.

- 5.3. Jedną z ważnych płaszczyzn oddziaływania reakcyjnej części kleru na młodzież jest duszpasterstwo akademickie. W czerwcu 1970 roku Służba Bezpieczeństwa MSW PRL ujawniła antypaństwową organizację pod nazwą "Ruch" i dokonała aresztowania jej członków. Związek ten powstał w oparciu o kadre duszpasterstwa akademickiego z udziałem b. aktywnych uczestników reakcyjnego podziemia w Polsce po drugiej wojnie światowej.

- 6.0. Ośrodki dywersji, niezależnie od działalności polityczno-propagandowej, stosują również formy wywiadowczej penetracji naszych krajów. Typowym przykładem takiej formy działalności jest ujawniona w 1969 roku grupa osób - emisariuszy "Kultury" paryskiej, której głównym zadaniem - obok przemykania do Polski i CSRS literatury antysocjalistycznej i tworzenia grup opozycyjnych, głównie wśród inteligencji twórczej i naukowej oraz młodzieży akademickiej - było uzyskiwanie informacji typowo wywiadowczej i jej przekazywanie do "Kultury" paryskiej.

- 6.1. Ujawniamy również zjawisko synchronizacji działań opozycyjnych grup krajowych i ośrodków zewnętrznych. Zjawisko to polega m.in. na obustronnym inspirowaniu i programowaniu działalności, wypracowywaniu wspólnej taktyki działania, a także przekazywaniu informacji z kraju do ośrodków i literatury antykomunistycznej z ośrodków do kraju. Przykładem tego rodzaju synchronizacji i sprzężenia działań wrogich grup w kraju i ośrodków zewnętrznych jest ujawniona przez nas 4-osobowa grupa, która zbierała i przekazywała do RWE szkalujące Polskę materiały oraz sugestie odnośnie przyjęcia przez tą rozgłośnię określonego nacisku propagandowego na nasz kraj.

- 6.2. Inną formą antykomunistycznej działalności, do której ośrodki dywersyjne przykładają szczególną wagę jest oddziaływanie na świadomość społeczeństw państw socjalistycznych w duchu antykomunistycznej indoktrynacji i propagowania zachodnich wzorców państwowo-politycznych i kulturalnych. Cele te realizowane są za pośrednictwem propagandy radiowej, licznych i różnych wydawnictw książkowych i prasowych oraz w drodze bezpośrednich kontaktów z obywatelami naszych krajów przebywającymi czasowo na Zachodzie. Kontakty te, poza bezpośrednią indoktrynacją antykomunistyczną wykorzystywane są również w szerokim stopniu do zbierania informacji, namawiania do pozostawania za granicą opracowywania poszczególnych obywateli jako ewentualnych kandydatów do współpracy z zachodnimi służbami specjalnymi oraz nasyłania do kraju wrogiej literatury. Szczególny nacisk położony jest na zdobywanie informacji. W tym celu niektóre ośrodki jak np. RWE czy "Kultura" paryska prowadzą wśród obywateli PRL przebywających czasowo na Zachodzie specjalne akcje ankietowe.
- 6.3. Notujemy nadal wzrost zapotrzebowania ośrodków dywersji na informacje dotyczące życia społeczno-politycznego i ekonomicznego naszych krajów. Zdobywanie informacji stanowi obecnie dla ośrodków zasadniczy problem decydujący o możliwości ich funkcjonowania w sytuacji gdy dopływ tych informacji uległ w wyniku stosowania przez nas różnorodnych działań operacyjnych - znacznemu ograniczeniu. Np. RWE z uwagi na gwałtowne zmniejszenie się liczby informacji i osób informujących zmuszona została do traktowania prasy krajowej, w tym lokalnej i czasopism większych zakładów pracy jako głównej bazy informacyjnej. Zawarte informacje podlegają odpowiedniemu spreparowaniu i komentarzowi lansującemu dywersyjne treści.
- 6.4. Mechanizm oddziaływania ośrodków dywersji obliczony na zdobywanie psychiki społeczeństw socjalistycznych realizowany jest m.in. przez z góry zaplanowane przyciąganie do Zachodu drogą rozszerzania stypendiów, wymiany naukowej i kulturalnej. Jesteśmy w posiadaniu udokumentowanych faktów, że osoby o postawach opozycyjnych otrzymują z inspira-

149

cji RWE lub "Kultury" paryskiej stypendia Fundacji Forda lub są zapraszane na uniwersytety amerykańskie w charakterze "profesorów wizytujących". Należy podkreślić, że część osób, które w latach 1966-1969 zaprezentowały swe postawy antysocjalistyczne, korzystało w okresie wcześniejszym ze stypendiów i stażów w zachodnich ośrodkach naukowych i kulturalnych i tam dokonała się ich antykomunistyczna indoktrynacja.

- 6.5. Jednocześnie w swej działalności propagandowej ośrodki dywersji szeroko reklamują i urabiają osobom prowadzącym działalność opozycyjną opinię wybitnych naukowców lub intelektualistów. Osoby te w pierwszej kolejności zapraszane są na Zachód, otrzymują stypendia i nagrody fundowane przez różne zachodnie instytucje naukowe i kulturalne.

- 7.0. Służba Bezpieczeństwa MSW PRL prowadząc pracę operacyjną nakierowaną na rozpoznawanie i zwalczanie zewnętrznego i wewnętrznego zagrożenia dywersyjnego kraju, szczególną rolę przywiązuje do zapobiegania wrogiej działalności. W związku z tym działania operacyjne są tak organizowane aby koncentrowały się na eliminowaniu i zapobieganiu powstawania przyczyn, źródeł i innych okoliczności umożliwiających podejmowanie czynów godzących w ideologiczne, polityczne lub ekonomiczne podstawy naszego państwa bądź też wpływały na ich zaniechanie.

- 7.1. W naszej działalności preferujemy zapobieganie, bowiem wychodzimy z założenia, że niedopuszczenie do wrogich poczynań przynosi określone korzyści polityczne, społeczne, ekonomiczne i moralne a jednocześnie ułatwia kształtowanie prawidłowej więzi ze społeczeństwem, pogłębia zaufanie i podnosi autorytet naszej służby, a tym samym rozszerza pomoc obywateli w rozpoznawaniu, wykrywaniu i likwidowaniu tych aktów antysocjalistycznej działalności, którym nie udało się zapobiec. Działania Służby Bezpieczeństwa w tym zakresie polegają m.in. na:

- prowadzeniu pracy wychowawczej w środowiskach zawodowych poprzez wyjaśnianie spraw związanych z bezpieczeństwem państwa i kierunków oraz form oddziaływania ośrodków dywersji ideologiczno politycznej i demaskowanie szkodliwych lub wrogich poczynań;
- paraliżowaniu - poprzez wszechstronne wykorzystywanie środków pracy operacyjnej - ujawnionych planów i zamierzeń ośrodków dywersji i grup opozycyjnych oraz demaskowaniu wobec społeczeństwa ich rzeczywistych celów i metod działania;
- przeprowadzaniu rozmów informacyjnych z wyjeżdżającymi do krajów kapitalistycznych obywatelami polskimi, zwłaszcza tymi, którzy są w posiadaniu wiadomości stanowiących przedmiot zainteresowania ośrodków dywersji i wywiadu;
- oddziaływaniu na błędne poglądy w drodze rzeczowej i przekonującej argumentacji w grupach zawodowych i społecznych za pośrednictwem osobowych źródeł informacji;
- przeprowadzaniu rozmów ostrzegawczych z osobami, które przygotowują się do podjęcia wrogiej działalności;
- informowaniu instancji partyjnych i organów administracji państwowej o ujemnych faktach i zjawiskach polityczno-społecznych lub gospodarczych itp.

7.2. W zakresie rozpoznawania kierunków, form i metod działania wrogich ośrodków zewnętrznych istnieje ścisłe współdziałanie między wywiadem i jednostkami, których zadaniem jest bezpieczeństwo wewnętrzne kraju. Współdziałanie umożliwia nam zapobieganie wrogiej działalności, inspirowanej przez ośrodki zewnętrzne, bowiem równoległe z działalnością wywiadu, który zdobywa wyprzedzające informacje o planach i zamierzeniach tych ośrodków prowadzona jest inwigilacja operacyjna osób i grup opozycyjnych.

- 7.2. W stosunku do ośrodków dywersji ideologiczno-politycznej i opozycyjnych grup krajowych prowadzone są również gry i kombinacje operacyjne oraz dezinformacja.
- 7.3. Całość stosowanych form i metod pracy operacyjnej ma na celu nie tylko zapobieganie wrogiej działalności zewnętrznej i wewnętrznej oraz jej rozpoznawanie i wykrywanie, ale również umożliwia skłócanie poszczególnych osób zaangażowanych w pracy ośrodków dywersji, podrywanie zaufania do skuteczności prowadzonych działań, osłabianie oddziaływania dywersyjnej propagandy na społeczeństwo polskie oraz dezintegrację grup opozycyjnych w kraju.
- 8.0. W warunkach pokojowego współistnienia czołowe państwa kapitalistyczne dążą do praktycznego realizowania koncepcji "swobodnego przepływu" osób, idei i informacji, stawiając sobie jako cel główny dokonanie ideologicznego przewartościowania świadomości społeczeństw w krajach socjalistycznych. Nacisk ten prowadzony jest przeciwko wszystkim krajom wspólnoty socjalistycznej. Należy jednak podkreślić, że rewolucyjna Kuba, pierwszy w Ameryce Łacińskiej kraj socjalizmu, jest najbardziej poddany temu naciskowi, bowiem stanowi najbardziej wysuniętą część naszego obozu.
- 8.1. Niesłabnąca walka ideologiczna na arenie międzynarodowej, stale podejmowane przez propagandę kapitalistyczną i ośrodki dywersji ideologiczno-politycznej próby oczerniania krajów socjalistycznych, czego dobitnym przykładem jest kampania wokół A. Sołżenicyna oraz coraz wyraźniejsze "zrastanie się aparatu dywersji z aparatem wywiadowczym krajów kapitalistycznych" określają zacieśnienia współpracy służb bezpieczeństwa naszych krajów zwłaszcza w zakresie:
1. pogłębienia rozpoznania ośrodków dywersji ideologiczno-politycznej, odgrywających wiodącą rolę w wypracowywaniu teorii i praktyki wojny psychologicznej przeciwko krajom socjalistycznym oraz instytutów naukowo-badawczych, ośrodków politologicznych i osób, które prowadzą prace prognostyczne na użytek placówek rządowych państw kapitalistycznych,

2. zabezpieczenia operacyjnego międzynarodowej wymiany osobowej, a zwłaszcza kontroli cudzoziemców przebywających czasowo w naszych krajach,
3. stworzenia wielostronnego systemu wymiany informacji o osobach, formach, kierunkach i ośrodkach dywersji ideologiczno-politycznej oraz doświadczeń z pracy operacyjnej na odcinku rozpoznawania, rozpracowywania i przeciwdziałania wrogiej działalności zewnętrznej przeciwko naszym krajom.